

Proloog

Er leek geen eind te komen aan de verlamrende pijn die hem in golven overspoelde, totdat de foltering wat minder hevig werd, langzaam wegebde en ten slotte verdween. Een ongekennde sensatie van gewichtloosheid maakte zich van hem meester, een gevoel van warmte en weldadigheid dat de laatste, afschuwelijke herinneringen aan de doorstane pijn verdreef.

Waar ben ik hier?

Voorzichtig verkende hij zijn omgeving, maar alles om hem heen was donker. Zijn vingers tastten in het rond, zonder op enige weerstand te stuiten.

Volledig blind deed hij een paar wankele stappen. Zijn voeten maakten geen geluid op de ondergrond, die stevig aanvoelde, maar niet echt hard. Hij durfde niet te roepen.

Ten slotte vonden zijn handen een obstakel: een dubbele deur. Na een korte aarzeling duwde hij hem open.

Wat maakt het uit? Erger kan het niet worden.

Een gouden licht verblindde hem, zodat hij haastig zijn ogen sloot en een arm voor zijn gezicht sloeg terwijl hij naar voren strompelde en door zijn knieën zakte.

Na een tijdje wende hij aan het felle schijnsel.

Hij zat gehurkt op een glanzende marmeren vloer in een weelderig ingerichte zaal, met grote, gebrandschilderde ramen waardoor een stralend zonlicht naar binnen viel. Vogelgeluiden drongen tot hem door, met op de achtergrond een menselijk koor dat een Tarpools volksliedje zong, en een galmende tempelgong die de gelovigen tot het gebed opriep. *Het lijkt wel of ik terug ben in het paleis.*

Vlak voor hem ontdekte hij de grijze broekspijpen van een militair uniform. Zijn blik gleed omhoog langs de magere, door jicht kromgebogen gestalte in het vertrouwde uniform. De man, die op een sabel leunde bij wijze van wandelstok, keek met zijn grijsgroene ogen ondoorgrondelijk op hem neer.

Naast de oude man stond een wat jongere gestalte met een forse buik en een volle zwarte baard, die tot op zijn borst reikte. Zijn bruine ogen rustten vriendelijk op het gezicht van de onaangekondigde bezoeker.

‘Zo. Dus je hebt toch een roemloos einde gevonden,’ merkte de oude man smalend op, ‘terwijl je zo veelbelovend aan je bewind als Kabcar was begonnen.’ Met een klap sloeg hij de punt van de sabel tegen de marmeren vloer. ‘Je bent een zwakkeling. Je ziet wat ervan komt, met al je rare ideeën en goedgelovigheid.’

‘Vader?’ Lodrik kwam overeind en staarde de gedaante aan. ‘Jij bent dood. Ik heb je zelf gecremeerd.’

‘En mijn as op de schoorsteenmantel gezet,’ beaamde Grengor Bardriç, de voormalige Kabcar van Tarpol, ontstemd. ‘Daarom heb ik je heengaan en je aankomst hier met enig genoegen gevolgd. Je had me in elk geval netjes kunnen begraven.’

Lodrik keek naar de andere man. ‘Jij lijkt sprekend op IJuscha Miklanowo,’ zei hij aarzelend. ‘Maar die is ook dood; jaren geleden vermoord door een Borasgotanische gifmenger.’

De laatste Kabcar van Tarpol ontdekte zichzelf in een van de vele spiegels langs de wanden. Zijn kleren, die hij zopas nog in de groeve buiten de stad had gedragen, vertoonden geen sporen van een gevecht. Hij was niet gewond en hij zag nergens bloed. *Ben ik soms in de war geraakt door de spanningen van de afgelopen tijd?*

Zijn leermeester uit de provincie Granburg glimlachte geruststellend en legde een hand op zijn schouder. ‘Nee, Lodrik. Ik lijk niet alleen op IJuscha, ik ben het ook. En ik sta hier om je welkom te heten in het dodenrijk.’

‘Net als ik,’ beaamde Grengor Bardriç geamuseerd.

De koning deinsde geschrokken een stap terug en schudde de arm van de brojak af. ‘Nee! Dat is onmogelijk. Ik was net nog in de steengroeve bij Ulsar en ik heb...’ Hij zweeg abrupt. *Heeft Govan mij gedood?*

Miklanowo sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik dacht wel dat je je eigen dood niet zo gemakkelijk zou accepteren. Je moet minstens zo verrast zijn geweest als wij allebei.’ De herenboer knikte naar Grengor. ‘Maar dat hebben we nu gemeen: we zijn alle drie dood.’

‘Als dit het hiernamaals is, waarom is het hier dan zo verlaten?’ wilde Lodrik weten. ‘En waarom lijkt het sprekend op het paleis van Ulsar?’

‘O, verlaten is het hier zeker niet,’ antwoordde Miklanowo geduldig. ‘De anderen zijn in de stad en houden zich met hun eigen zaken bezig. Dat wil zeggen: ze genieten van hun leven na de dood. Voor zover ze hier terechtgekomen zijn. Kolskoi en Jukolenko zijn bijvoorbeeld nergens te vinden. Ulldrael de Rechtvaardige mag weten waar hun ziel naartoe is gestuurd.’

Dit moet een nachtmerrie zijn. Lodrik voelde zich duizelig worden, en een scheut van pijn ging door hem heen. ‘En waar is Norina?’

‘Hopelijk nog altijd in de andere wereld,’ zei de Granburger.

‘Leeft ze dan nog?’ hijgde Lodrik, blij verrast. ‘We dachten allemaal dat ze met dat schip was vergaan, net als de anderen.’

Miklanowo schudde zijn hoofd en nam de Kabcar bij de arm. ‘Nee, ze leven allemaal nog. Kom, dan zal ik je rondleiden.’

Lodrik bleef staan. ‘Dus ik ben echt dood?’

‘Vermoord door je eigen zoon,’ bevestigde Grengor Bardriç een beetje hatelijk. ‘Mijn kleinzoon heeft wel lef, dat moet je hem nageven. Dat heb jij nooit gedurfd, om aan de macht te komen, is het wel?’

‘Je bent te vroeg gestorven, vader, anders had je kunnen zien wat ik allemaal tot stand heb gebracht,’ zei Lodrik met een boosaardig lachje.

‘Ik ben overigens niet vergiftigd door de Borasgotanen, hoeveel kwaad ze verder ook hebben aangericht,’ merkte de brojak op. ‘Het was je eigen adviseur, Mortva Nesreca, die erachter zat. Hij heeft zo veel schandalig op zijn geweten dat je er boeken mee kan vullen.’

‘Het is toch niet waar?’ riep Lodrik.

De herenboer glimlachte bleek. ‘Ik was ook bij het banket.’

Dus hebben Stoiko, Norina, Waljakow en al die anderen steeds gelijk gehad met hun waarschuwingen. De Kabcar drukte zijn handen tegen zijn slapen om een nieuwe aanval van duizeligheid te onderdrukken. *Wat heb ik gedaan?*

‘Stel je niet aan. Je bent dood. Doe niet zo melodramatisch,’ wees zijn vader hem terecht. ‘Wees een beetje flink, man. Je bent een Bardriç, al zou je dat niet zeggen. Ik had me nooit mijn koninkrijk laten afnemen door die zilvros met zijn mooie praatjes.’

‘Ach, klets toch niet. Je bent niets anders dan een hoopje as in een urn, die je kleinzoon waarschijnlijk allang heeft leeggegooid,’ grom-

de Lodrik tegen zijn vader. 'Jij hebt me al heel lang niets meer te zeggen.'

'Waarde zoon, je mag de Tzulani bedanken dat je zo snel op de troon gekomen bent,' blafte Grengor terug, en weer stampte hij met zijn sabel op de marmeren vloer. 'Anders zou ik nog steeds als Kabcar in functie zijn geweest, terwijl jij de kleine Tras gebleven was.' Zijn grijsgroene ogen fonkelden woedend in zijn strenge gezicht en hij richtte zich zo ver mogelijk op als zijn kromme rug het toeliet.

'Zelfs in de dood is hij nog onuitstaanbaar.' Lodrik draaide zich om. 'Ijscha, heb ik werkelijk iedereen van me vervreemd die de waarheid sprak?'

'Ja, dat kun je wel zeggen.' Miklanowo schraapte zijn keel. 'Maar ik ben wel de laatste die jou dat zou verwijten. Het complot was gewoon te sluw en achterbaks. Je bent gevangen in een net dat je langzaam maar onontkoombaar naar een oever trok waar de verkeerde vrienden op je wachtten. Zelf heb ik Nesreca ook niet voorzien.' Hij spreidde zijn armen. 'En dit was de prijs. Er wachten hier heel wat bekenden op je, die door hem in het verderf zijn gestort. Als je me niet gelooft, luister dan naar hun verhaal. Toch voelt iedereen zich hier snel thuis. Mijn vrouw is hier, en ook jouw moeder.'

Maar dat was geen echte troost voor Lodrik, die nog altijd niet helemaal overtuigd was. De hele situatie leek hem te absurd. *Heb ik soms een delirium?*

Bijna als bewijs sloeg er weer een heftige pijn door hem heen, en hij zakte in elkaar.

'Wat krijgen we nou, slappeling?' Grengor Bardriç drukte hem de punt van de sabelschede in zijn buik. 'Sta toch op! Sterven kun je hier niet meer, dus hou onmiddellijk op met die aanstellerij en dat gejammer, voordat ik me vergeet.' Zijn vader ging als vanouds tekeer.

Lodrik, die nog altijd op de grond lag, hoorde de tirade en Miklanowo's verzoeningspogingen als door een sluier, die de woorden dempte en onverstaanbaar maakte.

Blauwgroene lichtflitsen dansten voor zijn ogen en benamen hem een moment het zicht.

Toen boog het bezorgde gezicht van de brojak zich over hem heen. Zijn mond ging open en dicht, en flarden van zinnen drongen tot de Kabcar door, maar de betekenis ontging hem.

Bij de laatste bleekblauwe lichtflits sloeg de pijn in alle hevigheid weer toe en zakte hij terug in de zwarte leegte waaruit hij gekomen was. Kermend van ellende en angst werd hij door onbekende krachten heen en weer geslingerd.

Op een gegeven moment had hij het gevoel dat hij in het middelpunt van een onweer zweefde, waarvan de ontladingen als een ondraaglijke marteling door hem heen sloegen.

Is dit de straf van Ulldrael de Rechtvaardige voor wat ik in mijn leven heb gedaan? Ben ik onderweg naar dezelfde plek als Jukolenko en Kolskoi?

De verzengende pijn beroofde hem bijna van het verstand. Duidelijk merkte Lodrik hoe hij naar de rand van de waanzin werd gedreven.

Toen, zonder enige waarschuwing, doofden de flitsen.

Maar de duisternis bleef.

En de kou drong in zijn botten.

I

Continent Kalisstron, Bardhasdronda, voorjaar 459 n.S.

Een windvlaag deed het slappe zeil opbollen, de wagen schoot naar voren en bereikte bijna vanuit stilstand een adembenemende snelheid.

Het kostte Lorin, die als beschutting tegen de kou een paar dekens om zijn gevoerde jak had geslagen, al zijn fysieke en mentale krachten om het voertuig in bedwang te houden. Een ouderwetse zeilwagen zou allang zijn omgeslagen, maar dit model was alle andere de baas.

De glijders zoefden met een schurend geluid over de ijsvlakte en de snelheid van de wagen nam nog toe. Eindelijk was Lorin onderweg als officieel lid van de militia. Op bevel van Rantsila reed hij alle vuurtorens langs om de rapporten van de afgelopen weken te verzamelen.

Binnen een persoonlijke recordtijd werkte hij de wachttorens af voordat hij op weg ging naar de laatste, die het dichtst bij Bardhasdronda stond. Op die toren verheugde hij zich het meest, en niet alleen omdat hij zich daar kon verwarmen bij een glas thee. De vuurtorenwachter was een bijzondere vriend.

Toen de treden die naar de toren leidden in zicht kwamen, reefde hij het zeil en hij bracht de wagen aan de voet van de trap tot stilstand. Voorzichtig beklom hij de in de rots uitgehakte treden, terwijl hij onwillekeurig terugdacht aan het avontuur dat hij hier met de Lijoki had beleefd. Bij deze wachter zouden ze geen kans krijgen de toren nog eens te overvallen.

Toen Lorin het plateau bereikte zag hij de brede gestalte al op de uitkijk staan, turend naar zijn bezoeker. Lorin zwaaide en rende door de steeds dunner wordende sneeuw.

De deur ging open en Waljakov begroette hem met een brede grijns. 'Je bent een beetje buiten adem, knul. We moeten er bij je training een schepje bovenop doen.'

'Laat me eerst even ontdooien,' antwoordde Lorin klappertandend. 'Die rijwind is koud genoeg om je in een levende ijspegel te veranderen.'

'Niemand dwingt je om zo hard te gaan.' De kaalhoofdige reus stak hem een beker thee toe. 'Is er nog nieuws?'

Lorin schudde zijn hoofd, zette met zijn vrije hand zijn muts af en bleef voor de open haard staan. 'Niets. Sinds we met onze zwaarden en pijlen de Lijoki uit de stad hebben verjaagd, laten ze zich niet meer zien.' Hij nam een slok, zette de beker neer en trok zijn bontjak uit. 'Hoewel wat gezelschap en een gezellige knokpartij jou geen kwaad zouden doen. Volgens mij verveel je je suf.' Hij boog zich grijnzend naar voren. 'Je hebt opzettelijk de vrouwen afgezworen, is het niet? Uit louter angst dat je verliefd zou worden. Want dat past natuurlijk niet bij het beeld van zo'n stoere buitenlander. "Ijskonijn", noemen ze je al.'

'Ik verveel me helemaal niet.' Waljakov ging zitten en voorzag aandachtig de gewrichten van zijn mechanische hand van een drupje olie. 'Ik heb hier genoeg tijd om na te denken. En ik wil Rantsila een nieuwe nederlaag besparen. Het zou zijn reputatie als militair geen goed doen om een duel te verliezen van een oude man, nadat hij eerst al het onderspit heeft gedolven tegen zo'n snotaap.' Hij bekeek zijn werk nauwkeurig en testte de stalen hand; zijn vingers bewogen golvend op en neer. 'Bovendien kruisen wij samen bijna dagelijks de degens. Dat is meer dan genoeg voor een ouwe vent als ik.'

'Jij, oud? Matuc is oud,' lachte de jongen met de stralend blauwe ogen. 'Maar hij is nog altijd bezig de mensen in Bardhasdronda tot Ulldrael de Rechtvaardige te bekeren, in een tempo alsof hij verwacht dat zijn god hem hoogstpersoonlijk een medaille op de borst zal spelden.'

Waljakov liet zijn hand zakken en keek de jongen aan. 'Zijn god? Hij is toch ook jóúw god, knul?'

'O, bespaar me je preek!' mopperde Lorin. 'Ik vereer Kalisstra en Ulldrael allebei, zoals het hun toekomt.' Hij keek om zich heen. 'Maar bij jou zie ik geen enkel altaar staan. Geloof jij dan nergens in?'

De lijfwacht haalde langzaam zijn schouders op en ontweek de vraag. ‘Hoe staat het met jullie bruiloftsplannen?’ bracht hij het gesprek op een ander onderwerp.

‘Jarevrån is door het dolle heen,’ antwoordde Lorin met glinsterende ogen. ‘Haar vader was heel vriendelijk en gaf meteen toestemming toen ik haar ten huwelijk kwam vragen.’

‘Hij zal wel moeten. Hoe zou hij de held van Bardhasdronda de hand van zijn dochter kunnen weigeren?’ grijnsde Waljakov.

‘Over twee maanden is de bruiloft, dat wist je al. Arnarvaten en Fatja willen eerst nog hun verhalentournee afmaken voordat zij ook gaan trouwen.’

‘En zijn jullie het al eens welke god zijn of haar zegen mag geven aan het jonge paar?’

‘O, zijn we toch weer bij de religie beland?’ zuchtte Lorin een beetje wanhopig. ‘Jarevrån houdt erg van tradities en wil dus de zegen van de Bleke Godin. Terwijl Matuc natuurlijk de gunst van Ull-drael de Rechtvaardige over het huwelijk wil afsmeken.’

‘De twee goden hebben zich verenigd bij de teelt van de zoete knollen, dus hier zullen ze ook geen ruzie over krijgen,’ veronderstelde de reus, voordat hij zijn borstkuras pakte om het met een olie-doekje op te wrijven.

‘De goden niet, maar de steden wel,’ zei de jongen, terwijl hij zich nog een beker thee inschonk.

Waljakov keek hem scherp aan. ‘Wat bedoel je, knul?’

‘Had je het nog niet gehoord?’ zei Lorin verbaasd. ‘Een paar Vekhlathi moeten ’s nachts naar een van Stápa’s velden zijn geslopen en een paar zoete knollen hebben meegenomen. Kalfaffel heeft de teruggave van het pootgoed en de uitlevering van de dieven geëist, maar daar gaat Vekhlathi natuurlijk niet op in. De stad heeft angekondigd dat ze zelf ook met de teelt van zoete knollen gaat beginnen. Daarop heeft Kalfaffel ze een ultimatum gesteld.’

‘Dat kan gezellig worden,’ bromde de reus, terwijl hij zijn harnas poetste. ‘Echt iets voor de Kalisstri om ruzie te maken over een paar knollen.’

‘Het gaat er natuurlijk om dat die twee steden al heel lang problemen met elkaar hebben. Al had een Vekhlathi in Bardhasdronda alleen maar op de grond gespuwd, dan zou dat al een goede aanleiding zijn geweest.’ Lorin schoof nog wat dichters naar het vuur

toe. ‘Daarom moest ik je van Rantsila vertellen dat de torenwachters extra op hun hoede moeten zijn. Ieder klein feitje, hoe onbelangrijk het ook schijnt, moet worden genoteerd.’

Waljakov legde het borstkuras opzij en hield zijn pupil een dikke stapel vellen voor. ‘Alsjeblieft. Geen bijzondere incidenten, knul.’

Lorin wikkelde het rapport voorzichtig in waspapier en borg het in zijn ransel. Na een laatste, haastige slok trok hij zijn winterjak weer aan.

De reus drukte hem zijn muts op het zwarte haar. ‘Zeg maar tegen die oude prevelaar Matuc dat hij niet te veel hooi op zijn vork neemt, als hij Ulldrael nog wat langer wil loven en prijzen,’ lachte hij, terwijl hij zelf ook een dikke mantel aantrok, voordat hij de deur opende.

Een ijzige wind joeg pluizige sneeuwvlokken voor zich uit, die als witte kristallen door elkaar heen tuimelden.

‘Hola!’ riep Lorin. ‘En ik dacht dat de winter al voorbij was.’

‘Kiurikka zal speciaal voor jou om een sneeuwbus hebben geboden,’ veronderstelde Waljakov.

Samen liepen ze naar de trap, waar de jongen afscheid nam voordat hij aan de afdaling begon.

Waljakov keek hem na, totdat Lorin in de sneeuwjacht was verdwenen. *Hij gaat steeds meer op zijn moeder lijken nu hij ouder wordt.*

Weer kwamen de herinneringen boven aan zijn tijd op Ulldart, zoals de afgelopen weken en dagen in de eenzaamheid van zijn toren al zo dikwijls was gebeurd.

Regelmatig vroeg de K’Tar Tur zich af wanneer het moment zou aanbreken om terug te keren naar hun vaderland, om orde te scheppen in de chaos daar, zoals Fatja, die kleine heks, ooit in haar visioenen had voorspeld.

Hoe graag zou hij niet Nesreca, de duivel met zijn zilvergrijze haar, en zijn trawanten de kop van hun romp slaan! Met een metaalachtige klap balde hij zijn mechanische vuist. Lodrik zou de beste Kabcar uit de geschiedenis zijn geworden als die gifslang niet op het toneel was verschenen. En krankzinnige despoten zoals Arulskhán, waardoor Nesreca zijn kans kon grijpen.

Waljakov draaide zich om en worstelde zich terug in de richting van de toren, die nauwelijks meer te zien was in de dichte sneeuw. *Het ideale moment voor een aanval*, ging het door hem heen. Zelfs

het geluid van de bazuinen als hij alarm sloeg zou nauwelijks verder dan een pijlschot ver te horen zijn.

Geen wonder dat hij verstijfde toen hij een schimmige gedaante bij de toren ontdekte. *Wat spook jij daar uit, kerel?*

Bijna geluidloos sloop hij van achteren op de onbekende toe, met zijn gepantserde vuist klaar om toe te slaan en zijn andere hand om zijn dolk geklemd.

Maar op dat ogenblik bereikte de man de rand van de rots en liep om de voet van de toren heen. Tussen de muur en de afgrond bleef maar een richel over die niet breder was dan de lengte van een mannenhand. Wat bezielde de man? Eén harde windvlaag en hij zou zijn evenwicht verliezen en in de diepte storten.

Die is niet goed bij zijn hoofd, dacht Waljakov en hij liep in tegen-gestelde richting, om de bezoeker aan de andere kant op te vangen. In de luwte van de toren nam de kracht van de sneeuwstorm enigszins af.

Maar toen de reus om de toren heen liep, kwam hij niemand meer tegen. Ook waren er geen voetsporen te zien.

De man moest in de afgrond zijn gevallen, concludeerde Waljakov. 'Hé, Jolpo!' riep hij naar zijn collega op het uitkijkplatform. 'Heb jij iemand gezien?'

'Nee, niemand.'

'Voetsporen dan?' drong Waljakov aan.

Jolpo verdween om een ronde te maken en de omgeving te inspecteren, tussen de kantelen door. 'Nee, niets. Hoezo?'

Waljakov maakte een afwerend gebaar en verdween naar binnen. Daar gordde hij zijn wapen om, pakte de verrekijker en liep de trap op om zelf poolshoogte te nemen. Maar ook aan de voet van de steile rotswand was niets te bekennen, hoewel hij ervan overtuigd was dat daar een verminkt lichaam moest liggen.

Dat kon toch niet? Begon de eenzaamheid hem parten te spelen, zodat hij spoken zag? In het kort vertelde hij de Kalisstroner wat hij had gezien.

Jolpo knikte. 'Dat heb je wel vaker, in een sneeuwstorm. Gewoon gezichtsbedrog.' Hij klopte de reus geruststellend op zijn schouder. 'Het komt door de eenzaamheid. Je moet je eens laten aflossen, zoals iedereen.'

'Mijn ogen bedriegen me niet,' gromde Waljakov en hij klemde

zijn hand om het gevest van zijn zwaard. Maar ook hij had geen verklaring voor het ontbreken van ieder spoor. En omdat er geen zeilen te zien waren aan de horizon, had het geen zin om alarm te slaan.

Met een onrustig gevoel verdween hij weer naar zijn post. Onopgeloste raadsels bevielen hem niet. In elk geval leek de tijd van verveling nu voorbij.

Toen hij de uitgehakte treden was afgedaald, zocht Lorin beschutting in een nis van de rotswand om te wachten tot de storm wat ging liggen. Een gescheurd zeil kon hij niet gebruiken.

Ten slotte stapte hij in zijn zeilwagen en zoefde in het licht van de ondergaande zonnen naar Bardhasdronda terug. Een andere wagen, waarvan hij de kleur maar al te goed kende, kwam hem tegemoet. Byrgten en zijn makkers hielden weer een wedstrijdje, waarbij de visserszoon altijd als winnaar uit de bus kwam.

De wagen stooft op hem toe, beschreef een cirkel om Lorin heen en ging er weer vandoor. Grijnzend zette de jongen nog wat zeil bij. Het werd tijd om Byrgten te laten zien wie de snelste was op het strand.

Algauw stoven de twee wagens naast elkaar over de besneeuwde vlakte, in de richting van de stad. Byrgten keurde zijn tegenstander geen blik waardig; de race vergde al zijn concentratie.

Lorin gooide alles in de strijd om aan kop te komen, en inderdaad wist hij Byrgten vlak voor de kademuur met een paar meter voorsprong te verslaan. Hij had de tweekamp gewonnen.

Lorin sjoerde het zeil vast, sprong uit de wagen en verankerde die met een ketting. De visserszoon negeerde hij, zolang als het kon, totdat hij voetstappen hoorde naderen. In alle rust maakte hij zijn werk af, voordat hij zich omdraaide.

Ook Byrgten was niet meer de melkmuil van vroeger. Hij liet al enige tijd zijn baard staan, hoewel het resultaat nog niet echt imponerend was.

Met een vastberaden gezicht stak de visserszoon zijn rechterhand in de zak van zijn jak.

Een mes? Lorin kneep zijn ogen tot spleetjes. *Nee, zo dom kan hij niet zijn.* Hij concentreerde zich een moment om zijn krachten te verzamelen. Zijn rechterhand dwaalde naar zijn rug, waar hij zijn dolk had weggestoken.

‘Ik ben je nog wat schuldig, Seskahin,’ zei Byrgten enigszins grimmig, terwijl hij zijn hand weer uit zijn zak haalde en Lorin een kleine leren buidel toestak.

Aarzelend bekeek Lorin het zakje. ‘Wat zit erin? Giftige zeeslangen?’

De visserszoon rechtte zijn rug. ‘Nee, het is niets waar je bang voor hoeft te zijn.’ Hij legde het buideltje op de rand van Lorins wagen, draaide zich om en liep naar de kleine poort die de toegang tot de haven vormde.

Lorin gebruikte zijn speciale gave om het zakje te openen en om te keren. Muntjes kletterden rinkelend op het hout van zijn zeilwagen. Eerst begreep Lorin niet wat Byrgtens bedoeling was, maar toen hij alles had opgeraapt en het geld geteld, kwam hij tot een bedrag dat heel lang door zijn hoofd had gespoekt totdat al die spannende gebeurtenissen van de afgelopen tijd het incident naar de achtergrond hadden verdreven.

Het was precies het loon dat Akrar voor het beslaan van een paard in rekening bracht! Een jaar of drie geleden hadden de visserszoon en zijn vrienden Lorin opgewacht en beroofd van het geld dat hij naar de smid had moeten brengen. Maar nu had de dief hem het bedrag vrijwillig teruggegeven.

Lorin schaamde zich bijna dat hij Byrgten van een aanval met een mes had verdacht. Bovendien had de jongen hem ‘Seskahin’ genoemd. Kon hij daaruit afleiden dat Byrgten hem eindelijk als Kalisstroner had geaccepteerd? Peinzend bekeek hij het geld, voordat hij lachend naar de smederij rende om Akrar zijn verloren gewaande loon te brengen. Alles keerde zich nu ten goede, Kalisstra en Ull-drael zij dank.

De sterke smid stond versteld toen Lorin hem de muntjes in zijn grote, eeltige hand drukte. ‘Het lijkt of zelfs je grootste vijand zijn leven heeft gebeterd, niet?’

‘Ja,’ straalde Lorin verheugd. Hij stond alweer bij de deur. ‘Ik zou graag een praatje maken, maar ze wachten op me.’

‘En het nieuwe mes dat je wilde smeden?’

Lorin maakte een geruststellend gebaar. ‘Dat heeft geen haast. Ik heb nu een heel ander ijzer in het vuur.’

‘Jarevrån?’ grijnsde Akrar, terwijl hij met de blaasbalg het vuur aanwakkerde en de ruwe vorm van een hoefijzer in de gloeiende

kooltjes legde. ‘Ach ja, het is duidelijk dat jullie nog niet getrouwd zijn. Dan is de liefde nog heerlijk.’ Met een zware klap liet hij de hamer op het rood oplichtende staal neerkomen. Vonken spatten op.

‘En dat zal eeuwig zo blijven,’ lachte de jongeman, en hij verdween. Zoals altijd stooft hij als een wervelwind door de straatjes van Bardhasdronda, op weg naar de stadspoort, waar Jarevrån al op hem wachtte met de hondenslee.

Hij gaf haar een snelle kus en wees als verklaring naar het wachtlokaal van Rantsila. ‘Ik kom er zo aan.’

Na een korte klopp op de deur stormde hij het kantoor van de militieleider binnen en salueerde voordat hij de ransel met berichten op de tafel legde.

‘Aha, Seskahin,’ begroette de commandant van de burgerwacht hem opgewekt. ‘Altijd haast.’ Hij knikte in de richting van de ingang. ‘De man die je daarnet de deur in zijn gezicht sloeg heet Hede-
devare, en de ander die je niet zag staan is Hørmar.’

Lorin draaide zich haastig naar de twee gasten om en excuseerde zich met een rood hoofd voor zijn lompe gedrag.

‘Ze komen uit de stad Kandamokk, ten noorden van Vekhlathi, en ze melden me dat onze onbetrouwbare burens onder een hoedje spelen met de Lijoki. Blijkbaar bieden ze onderdak aan dat gespuis, zodat ze in alle rust hun plannetjes kunnen uitbroeden.’ De bezoekers knikten, zichtbaar verwonderd dat de commandant deze jonge knaap zo openhartig verslag uitbracht van dit explosieve nieuws.

Ook Kalfaffel, de burgemeester en cerêler van de stad, kwam binnen, en opeens maakte een gevoel van opwinding zich van Lorin meester... alsof hij deel uitmaakte van een kleine, uitverkoren groep gezworenen. Kalfaffel luisterde aandachtig naar het verhaal van Hede-
devare en Hørmar.

Hij was het eens met Rantsila’s conclusie. ‘Kennelijk hebben we te vroeg gejuicht. We zijn nog niet van die zeerovers verlost.’ Hij stak een pijp op en zoog er driftig aan, alsof hij de hele kamer in de rook wilde zetten. ‘In die omstandigheden zullen de Vekhlathi niet bereid zijn zich aan de afspraken te houden.’

‘Ik zal de troepen in staat van paraatheid brengen,’ verklaarde de aanvoerder van de burgerwacht, ‘zodat ze gewaarschuwd zijn – en permanent bewapend. Als er hier spionnen uit Vekhlathi rondslui-

pen, des te beter. Dan weten ze dat ze op geduchte tegenstand kunnen rekenen.'

'En natuurlijk zijn wij onze bondgenoten bijzonder erkentelijk,' zei de cerêler tegen de afgezanten uit Kandamokk. 'Onze steden hebben ook vroeger al goed samengewerkt.'

'Daarom zijn we hier.' Hørmar haalde een verzegelde brief van zijn burgemeester tevoorschijn. 'We hebben toestemming met u een akkoord te sluiten om elkaar bij een aanval op een van onze steden te hulp te komen.'

Kalfaffel las het bericht en gaf het papier aan Rantsila, die er een blik op wierp en het toen aan Lorin doorgaf.

De jongeman was zo vervuld van trots door die gelijkwaardige behandeling en het vertrouwen dat er in hem werd gesteld dat hij een paar keer opnieuw moest beginnen om de betekenis van de brief tot zich te laten doordringen. 'Dat ziet er goed uit,' besloot hij met een gewichtig gezicht, en hij gaf Kalfaffel het papier terug.

'Als onze held het zegt, zal het wel zo zijn,' glimlachte de cerêler, en hij zette zijn handtekening onder het voorstel, met het zegel van de stad Bardhasdronda. Zelf hield hij een afschrift, terwijl hij het origineel aan Hørmar teruggaf. 'We zullen elkaar steunen. Op dit moment hoeven we niets te ondernemen, maar zodra de Vekhlathi en Lijoki voorbereidingen treffen tot een aanval, slaan we toe.'

'De aanval is de beste verdediging,' knikte Rantsila.

De twee bezoekers wisselden een snelle blik. 'Zo denkt onze burgemeester er ook over,' beaamde Hedevaré. 'Voor alle zekerheid zullen we spionnen naar Vekhlathi sturen.' En met die woorden namen de gezanten afscheid en vertrokken.

'Ik hoor Kiurikka al,' zei Kalfaffel een beetje vermoeid, en hij liet zich op een stoel bij de kleine, bolle kachel in het midden van de kamer vallen. 'Zij zal de oorzaak wel bij de zoete knollen zoeken – en dus bij Ulldraël de Rechtvaardige, de boosdoener voor wie zij onze stad al zoveel jaar tevergeefs gewaarschuwd heeft.'

'Ik weet niet of ze echt blij zou zijn als het zover kwam,' merkte Lorin op.

Inmiddels had de commandant zich in de rapporten verdiept. Al gauw floot hij tussen zijn tanden. 'Hier lees ik toch iets. Vuurtoren elf heeft een onbekend zeil waargenomen.'

'Elf?' De cerêler dacht na. 'Dat is de noordelijkste toren. Het zul-

len wel Palestanen zijn geweest,' veronderstelde hij.

Rantsila schudde zijn hoofd. 'Het was een driemaster met gerimpelde zeilen.'

'Bij de bleke Godin! Wat is een gerimpeld zeil?' wilde de burgemeester weten, en hij zoog driftig aan zijn pijp. 'Staat er verder nog iets?'

'Nee. Alleen: "Driemaster, 's ochtends, drie streken na opkomst van de eerste zon, gerimpeld zeil, snelle koers naar het noorden.'"

'Zouden de Vekhlathi nog andere bondgenoten hebben dan de Lijoki?' opperde de jonge soldaat. 'Het kunnen Rogogarders zijn.'

'Die varen meestal met andere, plompere schepen. En de torenwachters kennen de Rogogardische zeilen goed genoeg, geloof me.' Rantsila bladerde verder. 'Gissen heeft geen zin. Ik moet de zaak zorgvuldig onderzoeken. Ieder detail kan een belangrijke aanwijzing zijn voor de verraderlijke plannen van onze burenen.'

'Nou, ik ga er weer vandoor,' nam Lorin afscheid.

'Geen woord over wat hier besproken is, Seskahin,' waarschuwde Kalfaffel. 'Ook niet tegen Jarevrån. Is dat duidelijk? De opwindning zal al groot genoeg zijn.'

'En morgenochtend zie ik je hier weer terug,' voegde Rantsila daaraan toe, zonder op te kijken uit de rapporten van de torenwachters. 'Zodra het licht is. Je geeft gevechtstraining aan kleine groepen.'

Lorin bleef als aan de grond genageld staan. 'Ik?'

Rantsila likte aan een vinger en bladerde verder. 'Je hebt mij in dat duel verslagen. Wie is er dan beter geschikt om de mannen stevig onder handen te nemen? Niemand heeft zo'n goede conditie als jij. Je bent niet voor niets mijn luitenant.'

Nu stond Lorin helemaal perplex. 'Luitenant?'

'Waarom herhaal je alles wat Rantsila zegt?' glimlachte de cerêler. 'Geloof je hem soms niet?'

'O, dank je!' Lorin salueerde en stormde naar buiten. Maar meteen vloog de deur weer open en stak hij zijn verheugde gezicht naar binnen. 'Mag ik dit wél aan iemand vertellen?'

Rantsila en Kalfaffel knikten als in koor.

Onmiddellijk was de jongeman met de blauwe ogen weer verdwenen. Even later hoorden ze het uitgelaten geblaf van de sledehonden en de klaterende lach van Jarevrån.

‘Voor een echte held met zoveel talent blijft hij toch heel eenvoudig. Dat doet me genoegen,’ zei de cerêler.

‘Hij is nog half een kind. En hij heeft een goed karakter.’

De burgemeester zweeg en pafte luid een paar rookwolken uit.
Laten we het hopen.

Nog altijd herinnerde hij zich wat zich had afgespeeld bij zijn eerste ontmoeting met Lorin, die toen nog maar een baby was. De manier waarop de zuigeling zich had verzet tegen de groene magie van Kalfaffels vrouw, Tjalpali, en hoe zij een halfjaar later bijna het leven had gelaten toen ze met Kalisstra’s gave had geprobeerd het kind te genezen, liet enige twijfel bestaan aan Lorins goedheid. Er was iets met de jongen wat hem van alle anderen onderscheidde en niet paste bij de rest van zijn karakter.

Maar het terrein van de magie – want dat moest het wel zijn – was te grillig en te onbekend, dus bleef Kalfaffel niets anders over dan de jongen goed in het oog te houden om iedere verandering in zijn gedrag onmiddellijk te bespeuren. *Een gave die zich verzet tegen een magische kracht die mensen geneest en niemand schade doet, kan niet goedaardig zijn. Kalisstra sta ons bij als die gave zich ooit tegen ons zou keren.*

‘Vier ogen zien meer dan twee,’ zei hij, en hij pakte een van de boeken. ‘We moeten dit vandaag nog doorwerken.’

Continent Ulldart, koninkrijk Barkis
(voorheen Tûris),
Ammtára (voorheen de Verboden Stad),
voorjaar 459 n.S.

Pashtak knipperde met zijn ogen en tuurde omhoog naar de top van de reusachtige zuil die als een vermanende vinger naar de blauwe hemel wees. Verder was hier niets meer te vinden, behalve de versleten fundamenteën en schaarse resten van een paar muurtjes, die aan afgebroken tandenstompjes deden denken.

Hij had geweten dat het niet eenvoudig zou zijn, dacht hij zuchtend, terwijl hij de oude plattegrond liet zakken die hij uit de bibliotheek had meegenomen. Precies op deze plek moest het allereerste paleis van Sinured hebben gestaan. En ook hier – althans volgens de aantekeningen van de onbekende schrijver – lag een van de twee machtigste zwaarden van het continent verborgen in een stenen sarcofaag.

Het paleis bestond echter niet meer. De bouwers van de Verboden Stad moesten het in meer dan vier eeuwen tijd geleidelijk hebben gesloopt.

Maar een sarcofaag werd meestal in de catacomben bewaard, dacht Pashtak.

Haastig keek hij om zich heen of hij wel alleen was in dit afgelegen deel van de stad. Toen verdween hij tussen de ruïnes van het schitterende gebouw om naar de ingang van een kelderverdieping te zoeken. Hij snuffelde aan alle richels in de grond, speurend naar de muffe lucht van een crypte of een soortgelijk gewelf. Maar het rook gewoon naar aarde of, tot zijn grote afkeer, naar de urine van zijn simpele verwanten, die op deze manier hun territorium begrepsden.

Na meer dan twee uur – hoewel het in de roes van zijn jachtinstinct veel korter leek – werd zijn moeite eindelijk beloond. Bij de laatste uitlopers van het voormalige moerasgebied rook hij opeens iets anders dan de bekende grondlucht. Haastig zocht hij een werktuig, in de vorm van een oud, afgebroken zwaard, en kraste de voegen tussen de stenen los. De lucht werd sterker.

Dus toch! Pashtak stak het wapen als een koevoet tussen de stenen platen en gooide zijn volle gewicht tegen het gevest. Het oude zwaard boog gevaarlijk door en brak toen Pashtak zijn laatste krachten erop losliet. Vloekend verloor hij zijn evenwicht, met het heft van het afgebroken wapen nog in zijn hand. Hij hoorde zijn jas scheuren. Verdomme.

Een knerpend geluid.

De laatste restjes aarde in de voegen gleden weg, de bodemplaten onder de voeten van de inquisiteur bogen door, maar raakten beklemd voordat ze in de diepte konden storten.

Pashtak hield zijn adem in. De stank die van beneden omhoogwalmde kietelde zijn neus. Hij probeerde zich te beheersen, maar

kon een hevige niesbui niet onderdrukken. Bijna onmiddellijk zakte de grond onder zijn voeten weg en gleed hij met een ingehouden kreet het donkere gat in.

Met een klap kwam hij op de bodem terecht. Links en rechts van hem stortten nog meer stenen platen neer, die hem op een haar na raakten. Hijgend rolde Pashtak weg en hees zich overeind. Zijn gele ogen met de rode pupillen waren snel aan het schemerdonker gewend. Stof dwarrelde om hem heen in het zonlicht, dat van bovenaf in de spelonk doordrong.

Het leek wel een oud riool.

De halfronde tunnel was op regelmatige afstanden ingestort; bergen puin versperden de doorgang.

De stank was afkomstig van het kleine, bijna opgedroogde stroompje waarin Pashtaks geprikkelde neus onmiddellijk de uitwerpselen herkende. Shui zou hem vermoorden als ze straks zijn jas zou zien en ruiken. Walgend leunde Pashtak tegen de gemetselde wand.

Het geluid van instortend gesteente was hem inmiddels maar al te bekend op deze ongeluksdag, dus verwonderde het hem niet dat hij weer iets hoorde rommelen. Samen met een deel van de scheidingsmuur tuimelde hij ruggelings een andere ruimte in.

Tzulan scheen hem om een of andere reden niet meer te mogen, dacht hij, terwijl hij de vierkante stenen langzaam en nadrukkelijk van zich afschoof en provisorisch het stof van zijn kleren sloeg.

Kreunend stond hij op en keek om zich heen.

Maar deze keer leek de Voorzienigheid hem toch gunstig gezind. Door zijn tuimeling was hij terechtgekomen in een reusachtig gewelf, dat vermoedelijk een opslagkelder van het voormalige paleis was geweest.

Snuivend begon hij de omgeving te verkennen. Hij vond de resten van een trap naar boven, die was ingestort. De kostbaarheden en etenswaren die hier ooit hadden gelegen waren tot stof vergaan. Er was niets meer te vinden wat Pashtak van enig nut kon zijn.

Een beetje teleurgesteld, omdat hij zichzelf al met dat bijzondere zwaard in zijn hand zag staan, kroop hij terug door het gat in de gemetselde wand en keek omhoog.

Minstens vijf passen, schatte hij de klim naar boven. Hij had wat stenen nodig voor een opstapje om met een sprong weer op

de begane grond terug te komen.

De inquisiteur bukte zich om aan het werk te gaan, toen het zonlicht heel even door een passerende schaduw werd verduisterd.

Haastig draaide hij zich om en tuurde tegen de zon in, waardoor hij maar weinig zag. 'Hé, ik sta hier beneden! Kun je me eruit halen?'

'Een ogenblik,' klonk een geruststellende mannenstem vanboven. 'We komen je zo helpen.' Hier en daar werd gelachen.

In een opwelling dook Pashtak weer terug door het gat in de bakstenen muur.

Dreunend stortte de zoldering boven de korte kant van het afwateringskanaal in, gevolgd door de laatste zuil.

De stenen en brokstukken van de pijler versperden de doorgang, en een grijze wolk van stof en vuil daalde over Pashtak neer. Hij legde zijn poten beschermend over zijn gladde, knokige schedel en wachtte af tot het tumult verstomde.

Alweer de Tzulani. Hoestend hees hij zich overeind. *Dit vat ik toch persoonlijk op, stelletje naakthuiden!* Aan de andere kant bewees deze aanslag wel dat hij dicht bij de waarheid moest zijn en dat Ammtára in geen geval in handen van deze idioten mocht vallen. Maar eerst moest hij een uitgang zien te vinden, ergens waar geen Tzulani op hem loerden. Ze hadden hem wel onder een regen van puin bedolven, maar waarschijnlijk gingen ze er niet van uit dat hij al dood was. Dus moest hij heel, heel voorzichtig zijn. *Waar is Lakastre als je haar echt nodig hebt?*

In een moment van galgenhumor leunde hij tegen een ander deel van de muur, maar dat gaf niet mee. Dat zou ook te mooi zijn geweest.

Bij zijn eerste stap voorwaarts zakte de grond onder zijn voeten weg.

En voor de derde maal die dag moest Pashtak zijn leven in handen geven van het lot.

Versuft richtte hij zich op en betastte zichzelf uitvoerig. Behalve zijn pijnlijke rechterpols en een wondje boven zijn rechteroog scheen hij de val ongedeerd te hebben overleefd.

Grommend stond hij op, met het vaste voornemen nooit meer in zijn eentje op onderzoek uit te gaan of tegen muurtjes te leunen.

Vaag kon hij het puin van de ingestorte zoldering onderscheiden, maar bovendien ontdekte hij tien grote, rechthoekige stenen kisten.

Sarcophagen. Pashtak slaakte een kreet van opwinding. Zijn valpartijen waren dus niet voor niets geweest!

Maar voordat hij op zoek ging naar de zwaarden, zocht hij eerst de uitgang van de crypte. Weliswaar was ook hier de trap naar boven ingestort, maar met behulp van een sarcofaagdeksel zou hij een trapje kunnen bouwen. Voorzichtig testte hij nu de bodem, bij elke stap die hij deed.

Vol verwachting kwam hij bij de eerste indrukwekkende stenen kist. De details van het reliëf op het deksel waren niet goed te zien, maar met zijn vingers voelde hij wel dat de beeldhouwer zich veel werk moest hebben getroost. Later zou hij hier terugkomen, met fakkels en in het gezelschap van anderen, om de schoonheid van de sarcophagen in alle rust te kunnen bewonderen.

Stukje bij beetje schoof hij het zware deksel opzij. In de stenen kist lag een gemummificeerde dode, met het skelet van zijn vingers om het gevest van een zwaard geklemd. Een naakthuid, vermoedde Pashtak, te oordelen naar de botten, die hem zeker niet meer zouden smaken.

Hij probeerde verdachte luchtjes in het inwendige van de sarcofaag op te snuiven, maar na zo'n lange tijd rook het enkel nog naar stof, oud ijzer en een zweem van roest. *Kon dat het zijn? Zou zo'n bijzonder zwaard kunnen roesten?* Hij tilde het wapen uit de kist en gebruikte het als hefboom bij het openen van de andere sarcophagen.

In alle kisten lagen krijgers, in een zware, onbekende wapenrusting. Maar voor zover de inquisiteur kon zien, hadden hun zwaarden geen bijzondere kenmerken. Zijn zoektocht leek dus nog niet ten einde. Voorlopig zou hij zijn ontdekking voor zichzelf houden.

Met een ontevreden gebrom sleepte hij een sarcofaagdeksel mee en zette het schuin tegen de wand, zodat hij naar de uitgang van de crypte kon klauteren. Het zwaard nam hij mee. Roestig of niet, in elk geval zou hij het tegen de Tzulani kunnen gebruiken. Even later stond hij voor een scheve stenen deur, die hij met een uiterste krachtsinspanning wist open te krijgen.

In het aardedonker klom hij door de steile gang naar boven, tot hij bij een grote berg puin kwam die hem de doorgang versperde.

Pashtak dwong zichzelf om kalm te blijven, want bij de gedachte om in deze gang langzaam van honger en dorst te moeten sterven greep de paniek hem bij de keel.

Gespannen snoof hij de lucht op. Als hij zich niet vergiste, was hier een lichte geur van gras te ruiken.

Hij betastte de wand en ontdekte een gaatje waardoor lucht van buiten kwam. Waarschijnlijk had een muis of een ander dier zich hier naar binnen gegraven.

Met het zwaard uit het grafgewelf maakte hij het gat wat groter. 'Als ik had geweten wat me te wachten stond, had ik dit baantje nooit aangenomen,' verzuchtte hij, en hij boorde het wapen weer in de grond.

'Moet je zien! Papa lijkt wel een smerig zwijn!' joelde Pashtaks op één na jongste zoon, en onmiddellijk dromden de andere kinderen lachend om hem heen, wijzend naar zijn gescheurde jas, die nauwelijks meer herkenbaar was.

'Hij ziet er niet alleen smerig uit,' klonk Shui's ijzige stem vanuit de keuken, 'maar zo ruikt hij ook.'

Verdomme, dacht Pashtak, die zich in het geniep had willen omkleden. Maar hij had buiten de waakzaamheid van zijn kroost gerekend. 'Ik ben op onderzoek uit geweest,' probeerde hij zich te rechtvaardigen, met een bromstem die geruststellend bedoeld was.

'O, ben je nu inspecteur van de riolering?' vroeg zijn vrouw gevat, terwijl ze in de deuropening verscheen. Tot overmaat van ramp lachte ze hem ook nog uit toen ze hem zo zag. Zijn kleren zaten onder de modder, grassprietten plakten op zijn hoofd en van zijn jas waren enkel nog wat flarden over.

Maar Shui keek opeens bezorgd toen ze zijn verwondingen ontdekte. 'Wat is er gebeurd?' Ze zette de jongste telg op de grond om zich om haar man te bekommeren. 'We zullen een kruidenbad voor je maken.'

'Het is niets,' suste de inquisiteur, die geen behoefte had aan al die aandacht.

'Je ziet eruit alsof dat gespuis je als speelgoed heeft gebruikt en je over een pas bemeste akker heeft gesleept.' Shui liet zich niet vermurwen en loodste hem mee naar het plaatsje achter het huis, waar de grote houten tobbe stond.

Terwijl Pashtak, omringd door zijn giechelende zonen en dochters, zich verlegen grijnzend uitkleedde, goot zijn vrouw heet water in het bad.

Even later duwden Shui's handen hem de tobbe in voor een ontspannende massage. Onmiddellijk begon Pashtak te spinnen van tevredenheid en gaf hij zich met gesloten ogen aan die weldadige behandeling over. De kruiden deden de rest van het werk.

'Ik ben weer wat verder gekomen met de raadsels,' zei hij met zachte keelklanken.

'De raadsels?' herhaalde Shui geschrokken. 'Heb je het niet druk genoeg met die moorden die je moet oplossen?'

'O, die zijn zo goed als opgehouden,' antwoordde hij een beetje slaperig. 'Ik ben nu dingen op het spoor die veel belangrijker zijn dan een paar dode naakthuiden.'

'Praat niet zo minachtend over de mensen, waar de kinderen bij zijn,' vermaande Shui hem, en haar nagels boorden zich waarschuwend in zijn nek.

'Zo bedoelde ik het niet. Ik wilde alleen maar zeggen dat ik...' Hij opende zijn ogen en keek naar zijn kroost, dat zich aandachtig om de tobbe had verzameld, in afwachting van een spannend verhaal. Als hij niet oppaste, zou hij hier geheimen verklappen die de volgende dag in heel Ammtára bekend zouden zijn. 'Vooruit, stelletje wijsneuzen! Ga spelen,' riep hij met gespeelde ernst, terwijl hij hen nat spatte.

Dat was het teken waarop de meesten hadden gewacht. Nog voordat Pashtak een tweede aanval kon doen, bestormden drie van zijn spruiten al joelend van plezier de tobbe, terwijl anderen de emmer vulden en in de tegenaanval gingen.

Shui raapte met haar pinken Pashtaks jas van de grond en bekeek hem walgend van alle kanten. Kordaat besloot ze het ding maar in de haard te gooien.

Achter haar verdween haar man sputterend onder water. Onvermoeibaar stortten de kinderen de ene emmer koud water na de andere over hun vader uit, totdat hij ten slotte het hazenpad koos en de tobbe aan zijn nageslacht overliet.

Nadat hij in allerijl schone kleren had aangetrokken, voltooide hij zorgvuldig de vervalste boodschap aan de voorzitter van de Vergadering van Getrouwen. Ook het geheime bericht veranderde hij,

voordat hij het in de leren koker borg en op weg ging naar Leconuc.

‘Ik ben met het avondeten weer terug!’ riep hij toen hij haastig naar buiten verdween.

Zoals altijd genoot hij van de wandeling door de stad, waar het een drukte van belang was.

De mensen uit de omgeving waagden zich steeds vaker in Ammtára. Alleen al vanwege de betere verhoudingen met de naakthuiden en het ontluikende vertrouwen tussen de twee bevolkingsgroepen binnen een vreedzame samenleving kon Pashtak niet toestaan dat die gestoorde Tzulani roet in het eten zouden gooien. Zijn valse rapport aan Leconuc zou hem duidelijk maken hoe loyaal de verblinde Tzulani tegenover de nieuwe feiten stonden die hij hun toespeelde – en tegenover de Geblakerde God, voor wie zij deze gruwelijke moorden pleegden.

Een fel licht stak in zijn lichtgevoelige pupillen. Grommend sloeg hij zijn hand voor zijn ogen. De glimmende granieten kogel boven op de achthoekige zuilenconstructie die ter ere van de Geblakerde God was opgericht reflecteerde het zonlicht nog feller dan een spiegel had kunnen doen. Alleen diamant of geslepen kristal kon daarmee wedijveren.

Als het zomer wordt, zijn we allemaal blind, dacht de inquisiteur toen hij verder liep, met zijn ogen strak op de raadzaal gericht. Hij stapte naar binnen en doorkruiste haastig de kamers op de benedenverdieping, op weg naar het kantoor van de voorzitter.

Leconuc keek verrast op toen de onverwachte bezoeker zijn werkkamer binnenstormde.

Pashtak lette op het kleinste teken van spanning op het gezicht van de Tzulani, maar de man leek blij om de inquisiteur te zien. ‘Laat me raden... Je komt me de lang verwachte conclusies van je onderzoek melden.’ Hij leunde naar achteren en wees naar een stoel. ‘En dat zal tijd worden. Sinds dat incident in de bibliotheek is wel duidelijk hoeveel gevaar je loopt als inquisiteur.’ Hij pakte nog een glas uit zijn bureau, vulde het met water en reikte het zijn bezoeker aan. ‘En als zij – wie die “zij” ook mogen zijn – je ooit te grazen krijgen, zal niemand weten wat zich precies in Ammtára afspeelt.’ Leconuc hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Een nieuwe inquisiteur, een nieuw onderzoek, nieuwe slachtoffers en waar-

schijnlijk heel snel weer een dode inquisiteur.’

Pashtak snoof zo onopvallend mogelijk in de richting van de voorzitter, maar kon geen zweem van opwinding of nervositeit ontdekken. Leconuc maakte een ontspannen indruk. Het scheen hem ook niet te verbazen dat Pashtak nog in leven was na de aanslag door die onbekende Tzulani bij de ruïnes.

‘Laten we zeggen dat het niet lang meer zal duren,’ hield hij zich diplomatiek op de vlakte. Om de aandacht van de voorzitter af te leiden stak hij hem de leren koker toe. ‘Dit ben ik bij mijn onderzoek tegengekomen. Langs de weg vond ik het lichaam van een boodschapper, waarschijnlijk aan stukken gereten door een stel van mijn soortgenoten.’ Toen hij de geschrokken blik van de man zag, grijnsde hij de scherpe tanden in zijn krachtige kaken bloot. ‘Nee, Leconuc,’ hielp hij de ander uit de droom. ‘Zo te zien was hij gewoon gestruikeld met zijn paard en had hij zijn nek gebroken. Mijn familieleden hebben van de gelegenheid gebruikgemaakt, meer niet.’ ‘Zolang ze zich maar tevredenstellen met kadavers,’ mompelde de Tzulani enigszins opgelucht. Verbaasd keek hij naar het verbroken zegel van de koker.

‘De val,’ verklaarde de inquisiteur, die zich moest beheersen om geen onverwachte geluiden te maken die de leugen konden verraden. ‘Hij moet in volle galop over de kop zijn geslagen.’

Leconuc haalde de brief eruit, las hem door en legde hem op een stapeltje andere paperassen. ‘Niets belangrijks,’ zei hij, toen hij de vragende blik van de inquisiteur zag. ‘Een positief bericht van een geloofsgenoot uit Ulsar. De bouw van de kathedraal schijnt goed te vorderen.’

‘Maar niets vergeleken bij wat wij hier hebben gepresteerd.’ Pashtak stond weer op, alsof hij het druk had. ‘Neem me niet kwalijk, Leconuc, maar de plicht roept. Als alles gaat zoals ik hoop, kan ik de vergadering binnenkort verslag uitbrengen.’

‘Of je bent straks dood,’ merkte de voorzitter bezorgd op. ‘Je kunt het ons beter vertellen, Pashtak, voor je eigen bestwil. Aan een dode inquisiteur hebben de bewoners van Ammtára niet veel.’ Hij kwam ook overeind en liep naar een andere deur. ‘Tot gauw, dan.’

De inquisiteur deed alsof hij ook wilde vertrekken, maar draalde net zolang tot Leconuc uit de kamer was verdwenen.

Haastig liep hij naar een van de grote kasten en wrong zijn ge-

drongen gestalte naar binnen. Door een kleine kier loerde hij naar buiten, terwijl hij afwachtte wat er gebeuren zou. Onaangename herinneringen aan de kelder in Braunfeld kwamen bij hem op.

Na een tijdje kwam de Tzulani terug en stak op klaarlichte dag een kaars aan.

Ha! dacht Pashtak triomfantelijk toen hij zijn vermoeden bevestigd zag. Toch zou hij deze gematigde aanhanger van de Geblakerde God liever aan zijn kant hebben gehad.

De voorzitter sorteerde de stapel brieven, aantekeningen en papieren. Zo nu en dan hield hij een vel papier wat langer in zijn hand, las het nog eens door, mompelde iets of grijsde. Ten slotte kwam hij bij de boodschap die Pashtak hem had overgebracht.

In plaats van het papier boven de kaars te houden legde hij het voor zich neer en zocht iets in een bureaula. Hij wikkelde een klein blokje uit een stuk wasdoek, nam een flinterdun mes en legde het blokje met een plechtig gebaar op het lemmet, dat hij boven de vlam hield. Na een paar seconden kringelde er wat rook van het blokje omhoog, dat een harsachtige geur verspreidde.

Snel boog Leconuc zich naar voren en inhaleerde de dampen uitvoerig, totdat de laatste restjes van de borrelende massa tot een kleine zwarte vlek waren opgedroogd.

De voorzitter glimlachte verzaligd, leunde met een tevreden zucht naar achteren en genoot van het effect van het roesmiddel.

Dat kan toch niet waar zijn! Pashtak kon er met zijn verstand niet bij. *Hij zit 's middags al aan de bedwelmende middelen! Die naakthuiden ook...*

De deur ging open en een miezerige secretaris kwam met een onderlegger, een paar boeken en naslagwerken de kamer binnen en deponeerde zijn last op Leconucs bureau.

De voorzitter wees vermoeid naar de doorgewerkte papieren. 'Archiveren, zoals altijd,' beval hij. 'Daarna kun je naar huis.'

De man boog en deed wat hem gezegd werd. Net zo snel als hij was gekomen verdween hij weer. Vanuit zijn schuilplaats meende Pashtak gezien te hebben dat er bij de aanblik van het bericht uit Ulsar een opgelucht lachje over het gezicht van de secretaris gleed.

Het was een aanwijzing voor een andere variant van zijn complottheorie. Om die te kunnen bevestigen zou hij de secretaris moeten schaduwen.

Leconucs ogen vielen dicht en hij glimlachte verheerlijkt, terwijl hij een liedje neuriede en een paar vrouwnamen prevelde.

Pashtak haalde diep adem. Zo geruisloos mogelijk opende hij de kastdeur en kroop over de grond onder dekking van het bureau in de richting van de deur waardoor de andere Tzulani was verdwenen. Bijna was het hem gelukt.

‘Pashtak? Waar ga je heen?’

‘O! Eh... wie? Ik?’ De inquisiteur, die net overeind was gekomen, bleef als aan de grond genageld staan. ‘Je ziet me niet echt, Leconuc. Ik ben maar een fantoom,’ zei hij op bezwerende toon, terwijl hij de deurkruk omlaag duwde. ‘Een spookbeeld van je roes.’ Haastig glipte hij naar buiten en deed de deur achter zich dicht voordat Leconuc nog iets kon zeggen.

‘O, vandaar,’ mompelde de voorzitter suf. *Dat is me al vaker overkomen. Ik moet hiermee stoppen...*

De inquisiteur volgde het geurspoor van de secretaris, gedreven door zijn jachtinstinct. Hij beklom de trap naar de volgende verdieping, waar hij de man nog net de hoek om zag verdwijnen door een gangetje naar het archief. Geruisloos sloop hij achter hem aan. Van achter een kast zag hij hoe de secretaris gewetensvol de stukken archiveerde.

Alleen het laatste bericht hield hij in zijn hand. Hij ging aan een tafel zitten en maakte een afschrift, dat hij na een halfuur werk in een dikke ordner borg voordat hij opstond om te vertrekken.

Nu volgde een jacht door de straten van Ammtára, waarbij het Pashtak al snel duidelijk werd dat de Tzulani niet op weg naar huis was. De inquisiteur maakte gebruik van alle hoeken en schaduwen om niet door de secretaris te worden ontdekt. Ten slotte stapte de man een klein huisje binnen.

Zo makkelijk kom je niet van me af. Pashtak klom omhoog langs de buitenmuur. Die bestond gelukkig uit grove steen, waaraan zijn sterke klauwen genoeg houvast vonden. Voorzichtig kroop hij over het rieten dak naar de schoorsteen en drukte zijn oor tegen de opening. Verscheidene stemmen drongen tot hem door, waaronder die van Leconucs secretaris.

‘Het werd tijd dat je je meldde,’ zei iemand bits. ‘Ik dacht al dat je ons was vergeten na de bouw van de nieuwe kathedraal.’

‘Het centrum van het Tzulan-geloof, hier in Ammtára, moet Ul-

sar nog overtreffen. Behalve de kathedraal heeft de hoofdstad maar weinig met de Geblakerde God te maken,' voegde een vrouw daar zuur aan toe. 'Wij zouden eindelijk de macht moeten overnemen om die belachelijke Vergadering af te schaffen. Ik word echt misselijk van onze gematigde geloofsgenoten, die zoete broodjes bakken met die gedochten en tot elk compromis bereid zijn.'

'Op het offerblok met dat zootje!' lachte een derde, onder luide bijval.

'Ik heb hier het bericht,' verklaarde de secretaris, 'maar het zal jullie niet bevallen.'

'Lees voor,' drong een mannenstem aan.

"Tzulan, die zich steeds duidelijker aan de hemel manifesteert, zendt ons een teken. De Geblakerde God heeft bepaald dat bij de eerstvolgende samenstand van de manen alle ondergeschikten binnen onze kleine kring der uitverkorenen in een nachtelijke tempelceremonie aan Tzulan zelf geofferd moeten worden. Gij bewijst de Geblakerde God daarmee de hoogste eer, door uw leven voor hem te geven. Doe zoals ik u zeg, want het welslagen van onze missie hangt ervan af. Wij zijn bereid."

Er viel een beklemmende stilte.

Ja, daar staan jullie van te kijken! lachte Pashtak geluidloos op het dak. *Jullie hebben er geen moeite mee om andere mensen te vermoorden, maar jullie eigen leven aan Tzulan offeren is een ander verhaal. Niet-waar, stelletje labbekken?*

'Tsja,' zei een van de mannen peinzend. 'Ik weet het niet... maar de stijl van dit bericht klinkt heel anders dan de boodschappen die we gewend zijn.'

'Je bent gewoon bang om je leven voor Tzulan te geven,' wees de vrouw hem streng terecht. 'Ik zal hem met vreugde al mijn energie schenken, zodat hij in zijn waarachtige gedaante op Ulldart kan neerdalen en van hieruit zijn bewind zal kunnen beginnen.' Er klonk een instemmend gemompel.

De inquisiteur ontblootte zijn tanden. *Zo gaat het goed.*

'Om eerlijk te zijn zou ik niets liever doen dan mij voor de Geblakerde God in de dood te storten,' zei de secretaris, 'maar ik begrijp de aarzeling van Wulfrimm heel goed. En we mogen niet vergeten dat die inquisiteur dagenlang in de oude boeken heeft zitten lezen. Bovendien was hij het die de boodschap aan Leconuc overhandigde.'

‘Het zal wel te lang duren om een bevestiging uit Ulsar te vragen. De samenstand van de manen is al over twee weken,’ merkte de vrouw weer op. ‘Kunnen we het ons veroorloven Tzulan het offer van ons leven te weigeren?’

‘Wacht eens...’ zei een van de mannen verbaasd. ‘Leeft de inquisiteur dan nog? Ik dacht dat we hem onder het puin van een ruïne hadden begraven.’

‘Nu wordt het toch te gek!’ riep de vrouw nijdig uit. ‘Voer je op eigen houtje acties uit zonder eerst met ons te overleggen?’

‘De kans deed zich voor,’ verdedigde de man zich tegen de kritiek. ‘Hij moet een verbond met Ulldrael hebben gesloten, anders had hij onze aanslagen niet overleefd.’

‘En dat sterkt hem juist in zijn onderzoek, idioot!’ schold de vrouw. ‘We willen jou niet eens meer offeren. Jouw dood zou een belediging zijn.’

Het gezelschap zweeg en broedde op een oplossing van het probleem.

‘We moeten die Pashtak eens stevig onder handen nemen,’ besloot de secretaris.

‘Alsof we dat nog niet hebben geprobeerd,’ lachte een ander vreugdeloos. ‘Maar hij vecht als een beest. Als ik aan onze mensen in de bibliotheek terugdenk, zou ik je niet adviseren hem aan te vallen.’

Ik ook niet, dacht Pashtak.

‘Zo bedoel ik het niet,’ zei de secretaris. ‘Maar hij heeft vrouw en kinderen. Als we een of twee van die snotapen zouden grijpen om ze te ondervragen en hem onder druk te zetten, kunnen we meer bereiken dan met al die moordaanslagen.’

Te laat had de inquisiteur zichzelf weer in de hand. Een dreigend gegrom klonk uit zijn keel en galmde door de schoorsteen naar beneden.

Onmiddellijk zwegen de samenzweerders. Iedereen luisterde.

‘Het was de wind maar,’ zei de vrouw na een paar seconden geruststellend. ‘Ik zie wel wat in het plan van onze vriend. Morgen ontvoeren we een van die blagen en laten een bericht voor hem achter. Zodra we antwoord hebben, zullen we beslissen wat we verder doen.’

‘Heb je een speciale reden om hier aan de schoorsteen te luisteren?’ vroeg een zachte stem achter Pashtak. ‘Ben je de moordenaars op het spoor?’

Geschrokken draaide hij zich om, waarbij hij een steen uit de gemetselde rand stootte. Cement en gruis kletterden door de schoorsteen omlaag. Meteen ontstond er groot tumult onder de Tzulani.

Lakastre zat een halve meter achter hem gehurkt en keek hem glimlachend aan. 'Ik wilde je niet laten schrikken, inquisiteur.'

Pashtak vloekte zacht. Beneden werd een deur opengegooid, en de Tzulani renden alle kanten op. 'Je moet me helpen,' zei hij dringend tegen de vrouw. 'Ze willen mijn gezin iets aandoen.'

Lakastres pupillen lichtten felgeel op. 'Ze zijn met hun zevenen. Ik neem de vijf die door de voordeur zijn ontkomen, jij ontfermt je over de anderen.' Haar hoektanden glinsterden vochtig. 'Ik maak er zowat mijn beroep van om jou te helpen. Maar het levert wel wat op. En je bent me iets schuldig.' Ze sprong met een grote boog naar de grond en ging de samenzweerders achterna.

Pashtak had geen enkele gewetenswroeging dat hij de Tzulani de dood in mensengedaante op hun nek had gestuurd. Hij moest nu zelf opschieten, voordat de lucht van de anderen zou zijn vervlogen.

Pashtak kreeg zowel de secretaris als de vrouw te pakken. Ze gaven zich onmiddellijk gewonnen toen ze zagen wie hen op de hiel zat. Zijn reputatie als vechtersbaas was hem blijkbaar vooruitgegaan.

Hij bond ze vast en waarschuwde een van de patrouilles van Veelvraten, die de beide naakthuiden onder de arm namen en als lappenpoppen naar de gevangenis afvoerden. De brief nam hij voor alle zekerheid weer mee en hij legde hem in het huis van de samenzweerders, zodat ook andere Tzulani hem zouden vinden. Als hij die twee gevangenen stevig verhoorde, zou hij wel meer namen loskrijgen.

Maar die hoop was vergeefs.

De volgende morgen werden de secretaris en de onbekende vrouw dood in hun cel aangetroffen. Ze hadden aan scherpe stenen hun aderen opengesneden en waren doodgebloed.

Van de andere vijf samenzweerders werd niets meer vernomen, maar dat verbaasde Pashtak niet echt.

Diep in zijn hart was hij opgelucht. En toen hij 's ochtends zijn zoons en dochters in zijn armen sloot en er een traan uit zijn ooghoek drupte, wist niemand waarom hij zich zo vreemd gedroeg.

De cipiers van de gevangenis kregen een spreekverbod, en ook te-

gen de Veelvraten die de gevangenen hadden meegenomen hield hij een preek over de gevolgen als ze hun mond voorbij zouden praten over wat er was gebeurd.

Daarna ging hij met lood in zijn schoenen op weg naar Leconuc, die behalve Shui en – hoe vreemd het ook leek – Lakastre de enige in Ammtára was die hij vertrouwde.